

— Brijetrikrat na mesec. —

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Ne frankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Vlada na delu za spravo.

„Najresneje sem se pripravila na reševanje jezikovnega vprašanja, bojim se pa, da bo le rešetje in da mi nič ne ostane na rešetju. Bojim se, da se mi bodo vsi moji načrti kar sproti cedili skozi v vodo starih avstrijskih homatij.“

Brez naslova.

— V soboto bo veselica in ples * * !
Pojdeš?
Pojdem!

In šli smo. Bilo je prav navadno blato po cesti, takó da smo se kopali do kolen v njem. Drugi so šli peš, jaz seveda z vozom, ker sem imel podplate raztrgane, in o sv. treh kraljih z raztrganimi podplati gaziti tako plebejsko blato ni najlepša zabava, posebno ako se ima iti še na kako veselico! — Na veselicih pravijo, da se človek veseli, to je že res, posebno ako ima kak krasen vis-à-vis! — In jaz sem bil tako srečen... čeprav mi je moj krasni vis-à-vis hrbet kazal...

No, to nič ne dé, sem tolažil svojo ravnodušno dušo, saj to ni prvičkrat!

Po veselici sem se zgubil s četo prijateljev na oktoberske vode... in tu smo se prav dobro zabavali, saj smo bili vtopljeni vsak v svoj prekrasni vis-a-vis....., v polno čašo pred seboj...

Počasi in po jako kratkočasnih ovinkih smo se pritiskali do plesišča! — Ali jaz sem filozof! Na plesu zahajati ni zdravo, ker postane človek preveč hitro plešast! Rač ti tega sem bil tudi filozofskega mnenja, da je boljše sedeti za mizo pri »starineu«, nego mučiti in vlačiti vbogo svojo staro kožo in za tako zabavo plačati še eno krono! To je v resnici svetla krona vsake zabave!

Govoril sem torej gospici S. neverjetno prepričevalno na srce, dokazoval jej ganljivo, da ni zdravo plesati, da nima ples nobenega smisla, da je to plesnjava zabava.....pri tem pa sem seveda mislil na raztrgane svoje podplate in na svoj žep... Plačati za-njo 80 stotink, za se eno krono, zdelo se mi je preveč... moj žep je namreč včasih silno občutljiv, ker se v njemu ne čuti prav nič. Tudi je bil onega dne neprijetno razpoložen... tudi on ima svoj temperament, sedaj sangviničen, sedaj melanholičen... Jaz (kakor) sluga svojega žepa, pokoren sem svojemu gospodarju... njegove želje so tudi moje.....

Po plesu sem spremljal svojo oboževano mladenko... Opazoval sem jo z vso svojo navdušeno dušo... zdela se mi je sijajna in mila ko zvezda nebesnica... Občudoval sem jo, kako je elegantno metala svojo nežno šestnajstletno nožico po

blatu... jaz pa sem zraven nje nerodno cokljaj...

Nisva mnogo govorila. Čemu? Kdor govori se lahko vje v jezik! Jaz sem jo držal za nežno svilnato ročico... ona mi je ni odtegnila... bil sem v električnem raju... srečen... zamaknjen...

»Dušica, jaz te ljubim!«

»Ha, ha, ne verujem!«

»Ako ne veruješ, jaz... jaz skočim v to le — lužo!«

»Fraze! skočite no!«

Stresel sem se.

Rumeni mesec je razlival svojo električno luč nad velikansko umazano lužo... V blatni luži ne bi bilo baš prijetno, posebno, ako bi me kdo videl!

Zamislil sem se.

— Veruj mi, da bi gotovo skočil, ali obljubil sem, da ti pošljem jutri eno — razglednico!

— V svoji duhoviti neumnosti nisem našel drugega odgovora... Hotel sem jej kaj bolj poetičnega reči... vzdigoval svojemu Pegazu glavo, ali kaj mi to pomaga saj mi vedno misli le na — travo!

Ločila sva se. Jaz sem jej pritisnil čvrst poljub — seveda na svilnato ročico

Moje potno lice je bilo zavito v temno žalost! Zavil sem jo torej po temni poti prav žalostno proti kavarni...

Vse mesto jo bilo zavito v temo! Temno lice mesta

Čeprav vsi trde, da ljubezen ni nobena kaligrafična strast, dobil sem družega dne od miljenke svoje 10 nefrankiranih — razglednic! — Plačati sem moral samo 2 kroni — globe!

Spomnil sem se luže... plesa... Dobro, da ne ve o temu nikdo!

Povž.

Smešnice.

(Priobčila D. in G.)

I. Neka žena pride plačat k hišnemu gospodarju stanarino. Bila je opravljena v jedno samo krilo — kajti od kar ji je mož umrl — bila je jako revna. Začela je prositi gospodarja naj ji zniža stanarino ter pri tem začela jokaje pripovedat kako hudo ji je. Popravila je krilo in si začela brisati solze rekoč: »Tako je od kar je mož umrl.« Gospodar pa pravi: »No sem že videl kako je — le pojdite.

II. Star mož gre na strmo goro. Seboj je nosil v ruti malo kruha in sira. Kar se mu odveže ruta in kruh se strkla po

kribu nizdol. Mož prestrašen zakriči. Na, hudičev ir, sedaj ti je pa kruh ušel. —

III. Neki fant (majhni pastirček) je čul da hodijo fantje ponoči pod okno ene stare device Mine, ki je imela koncem vasi kočó in kravico. — Ko je že Mino dolgo časa klical in klical, in ta ni hotel odpret, začne kričati: »Mina, krava je ušla iz kleva in tam je dételjo, pojdi brž če ne se še bo vdavila.

Mina se brž skobaca po koncu in gre odpret vrata. Ko stopi ven, začne jo nabijati fante s palico rekoč... Na h-č ker nisi hotela odpreti jih p drži. —

Vzrok prepira.

Lisica pravi levu zdihujoče

»Poslušaj me, o kralj mogočni!

Zadaviti te medved zlobni hoče in izpodrinuti iz trona«

»Pa glej, gotovo se mu to zjalovi, ker jaz — veruj mi kralj — to hočem. Zato pa ti naredbo vso prenovi, ter vse medvede mi zadavi!« —

Primeri ta vresnici ni prav vrla za razprtije na Goriškem, pa vendar radi tega sta se sprla goriška vrla dva prvaka.

Glej eden njiju se bal za stolec, zato je naj umre sovražnik.

Ha, v ustih babji jezik, v roki kolec držeč sovražnika napada...

Prepira pa so tega drugi krivi, ki lazili okoli so prvaka.

Bili so njemu zmirom ljubeznjivi, a v srečo zlobni kakor spaka. —

Varuj hinaveev se prijatelj!

Glej zunaj so ko ovce krotki, pa v srečo so še hujši kakor škrtelj! Varuj se takih o prijatelj!

Jože.

Pisma iz lune.

Dragi Nande!

Ljubi Nandek! Zadnji večer, ktereга sva preživela vkupe je bil 13. novembra. Sedela sva na vrtu in pričakovala komet Bielo.

Luna je svetila, da se mije srce tajalo. V tistem času sem izrazil željo, da bi rad bival na luni. In moja želja se je vresničila! Kajti kmalu po tem se je začel svet nekam gibati — komet je bil vdaril ob naše zemljo.

Ti si hitro tekel domu, naznanjati konec sveta, in nisva se videla več od tistega trenutka.

Svet je zmiraj hitreje zibal naprej, in sicer — v moje neizrekljivo veselje — naravnost proti luni.

Čez en četrt ure je žvižgala naša zemeljska »kugla« prav tik mimo lune. Jaz, ne bodi len, sem se z vso močjo zagnal proti njej. Hop! pa sem bil na luni, pomisli Nande, — na luni!

Sedaj pa naj Ti opišem nekoliko življenje na mesecu!

Ljudje so tukaj nekoliko manjši kakor pri Vas. Lepi so, posebno pa dekleta. Njih posebna lasnost pa je, da se zelo ljubijo, tako da so od same ljubezni vsi zeleni; odtod jih imenujejo zelenite.

Živé zeleniti edino le o zraku. Zato moreš, ako me kedaj obiščeš, vprašati v gostilni na luni edino le po poreciji »lufta«. Pijače ne poznajo nobene ergo tudi pijancev tukaj ni. —

Zeleniti ljubijo slogo, a ne smeš slabo razumeti te besede, kakor jo n. pr. v Gorici!

Njih jezik je slovenski. Prešernu so že leta 1799. postavili spomenik; rojen je bil namreč Prešeren l. 1800.

Časniki so jim priljubljeni, seveda klerikalnih ne marajo. Za »Brivec« se kar trgajo.

Oblečeni so tukaj ljudje še zmiraj v Adamove kostume. Veš, to je lepo...

Sedaj pa še nekaj. Ferdinandule, jaz sam se zaljubil in delam sedaj na luni ljubezen z mojo Radico. Lepo ime, kaj ne? Imenuje se pa tako, ker me ima silno, silno rada.

Na zdravlje!

Na luni ²⁵/₁₃ 1901.

Tvoj

Szeslav — Rajtguzen.

NB. Odgovor adresuj kar naravnost na luno!

Tvoj

Rajtguzen.

Na žabljaku.

(Nar. pesen slov. barab)

V Ljubljano sem prišel,
K frajbolnarju sem tel;
On me je poprašal,
Po kaj sem prišel.

Jaz enega sem udaril,
Tožiti me je šel,
Za to sem na Žabljak
Štir' mes'ce sedel!

Rajar mi prinese,
Hlače in kaleno —
Kape'o si primerim,
Katera prav mi bo.

V sredo je kaša,
Obeljena z vodo;
V četrtek je močnik
s to postjo mastjo.

V petek so knedelni
Močno trdi
V zid jih zaženem,
Nazaj mi odleti.

V soboto ni druž'ga,
Ko zelje in fažov:
V usta ga denem,
M' je kmalu kozlov!

V nedeljo je žup'ca,
En štičkele mesa,
En malo zelja,
Zasmrajeniga.

Za večerjo ni druž'ga,
Ko črni ta b'rič —
S ključmi ropoče,
Ko živi hudič.

A fantje restantje
Mi pravijo tako,
Kadar se jih privadim,
Še kratek čas mi bo.

Na Žabjaku so dolge ur'ce —
Ne morem jih prestat;
Doma se ljub'ca joče,
Ker more sama spat.

Oj Žabjak bom zapustil,
Na dom se bom peljal,
Doma bom dekle ljubil —
Pri nji bom sladko spal!

Lap. Rajtguzen.

Istarski sršeni.

Sretne li Istre!

Kad je bilo izpražnjeno mjesto nadbiskupa u Gorici, bio se je raznio glas da će takvim postati porečkopoljski biskup Flapp.

U Istri smo se već veselili, da će ga nestati od nas i da će se opet vratiti vremena Dobrile. Ali mi smo ostali prevareni: braća u Gorici su se oprla zubmi i nokti proti Flappu i on je ostao da i nadalje usrećuje istarske Hrvate.

Sada kola opet viest, da će Flapp zasjesti nadbiskupsku stolicu u Zadru u Dalmaciji i mi se opet nadamo, da ćemo izgubiti tog usrećitelja, pod kojim je nestalo

ili nestaje svakim danom narodnih svećenika; ali eto vraga, ni Dalmatinci ga neće, jer su već počeli pisati protiva. Pače i sama »Edinost« u Trstu je ustala proti tomu, da bi Flapp išao u Zadar.

Mi se moremo najljepše zahvaliti našoj miloj braći, što smatraju absolutno nuždnim da Flapp ostane u Poreču: bogme goriška i dalmatinska zemlja su već dosta probadnjene u narodnom duhu pa je bolje da Flapp dieluje u Istri, gdje je naroda, koji još spava.

Sit gladnomu nikad nevjeruje!

Kod popisa pučanstva u Puli.

Činovnik: Kako govorite doma?

Gospodarića: Šior, s mužem govorim hrvatski, a s diecom talijanski.

Čin. Kako je to moguće?

Gosp. A što ćete? Ja sam rođena u Krasici, a muž u Škrljevu (to je u Hrvatskoj); dieca pak su su se rodili u Puli i hode u talijansku školu pa se rugaju meni i mužu, da govorimo po »šćavo«.

Čin. Dakle, ćemo zapisati, da ste Talijani?

Gosp. Ama neka bude, kako će oni!

Pogumni zlodé.

(Satira).

Pozno s krème gre domov zlodé
Zlobne misli v glavi mu blodé:
»Zopet bo nozój repenčila se stara.
Ali ji pokažem, babja para!
Videl bom, kdo gospodar je v hiši!...
In naklestim jo, vrag jo podiši,
Če poreče kdaj še, da sem pijanee,
Dam ji eno tja, v goltanee,
Da...« spodtakne se, poljubi tla,
In od sebe već glasu ne dá...
Redar pride, moža vidi spati,
Začne klicati ga in cebati:
»Gori vstani hitro, klada pijana!
»Hitro, hitro, srčkana Marjana,
Samo, oh, ne tepi me takó,
Saj me kréma vidla već ne bó!«

Jože.

Nedeljske „vaje na pamet“ v Kranju.

Dne 14. pr. m. so bili na vrsti sedmo šolei. Udeležilo se jih je dvanajst. Drugi dobijo »črno piko«. —

Vajo so imele sledečo vsebino:

1. »Disciplinarni red in njega postave«.

Ta naloga bila je jako usmestna; ker se na »kranjski« gimnazij dobi za prav

dober kup kareer »na štiri, ali šest ur«, Narodnost te ne obvaruje, tudi kakšen »mrtvaški venček« ne.

Tako si vzgojujemo za narod, samo »eksempelcev« nam manjka.

2. »Kaj je kolegijalnost in kako jo spolnujejo nasproti svojim učencem«.

Tudi ta »vaja« je nekaj vredna, posebno za one dijake, ki se drznejo zbirati v kaki sobici in tam razgovarjati se o slovanski književnosti. — Pa seveda prav na tiho, da jih ne čujejo stene, ali kak junaček-efijaltček — bodoči značaj — ponižnosti in klečeplaztva. —

3. Resnico izreka ki pravi: »Kdor visoko leta, nizko pade«.

Ta »eksercicijum«, bi morali tudi gospodje profesorji malo preštudirati, ker kranjski gimnaziji zdaj visoko leta, a če zbežijo tičice iz gnezda, vsled bogve kakga vzroka bode šola zopet nizko padla. — Pa bode imel zopet kdo lep dobiček.

Po dokončanih »analogah« so hoteli napraviti sprehod po mestu z postreščekom na čelu, kateri bi imel voziti knjige pred njimi, kar pa so opustili, ker je bilo oblačno. —

Da bodo imele te »vaje« nekaj koristi je pričakovati, le zadnji slučaj, ako bodo »obe stranki« delale pokoro. Upamo!

Janezov Škurt.

Celjski „Befelshaber“.

(Nadaljevanje).

Tako so divjali do dvanajstih, In potem so lačni jih želodeci, Opominjali h kosilu, kajti Bodo pokrepčani spet divjali. — Zvedeli pa so, da bodo Čehi Pripeljali se ob drugi uri; Tam pred kolodvorom pričakuje Mnogo več Nemčurjev nego zjutraj; Prišli namreč so še tudi drugi, Da pomagali bi svojim v Celju Ter ravnali se po svojem geslu: »Den Brüdern in bedrohten (!!?) Land Warmfühlendes Herz, hilfreiche Hand«. Kakor strela treščila bi bila, Vse naenkrat vsuje se po cesti Na nasprotno stran kolodvora Ter kriči, razsaja vse in žvižga. Prišla namreč truma je Slovencev, Da vsprejeli Čeha bi dostojno. »Hajlarji« so grozno sicer vriščali Pa »opravili presneto malo; Kaj vriščanje namreč samo zamore? Tako Slovencei vsi dospeli Nepoškodovani h kolodvoru, On pa se peni med svoji zunaj

Ter si misli: »O farderban folk ti, Da te tolko Nemcev ne preplaši!« — Kar pridirja brzovlak po tiru; Gromoviti »Živio« in »Na zdar« Zadoni iz grl vseh slovanskih, Tu pozdravljanja ni konea, ne kraja, Zunaj pa pod Oexovim poveljstvom Divji vlada vrišč, neznansko vpitje; — Ne verjamem, da ob sodnjem dnevu Takšno vladalo bi razsajanje! — Toda kaj še to? poslušaj, dragi! Kako se pozneje je godilo, Ko prikažejo se Čehi z vlaka Ter gredo s Slovencei v »Dom narodni«. Kar naenkrat vsuje se na Čeha Toča kamenja iz rok nemčurskih. Popisati pero pač ne more, Da razložil jezik bi, ni moči, Kakšno vladalo je tu divjanje, Prav posebno so odlikovali Se v razgrajanju visokošolei; Kazali so, kakšno so oliko Se učili v šolah dolgoletnih; Vsak pastir s planine bi najvišje Sramoval divjati se, kot »burši!« (Dalje sledi).

Kocelj.

Srečni loteristi.

Bil je nekdanj kapucinec, kateri je znal praviti loterijske številke. Kdor koli ga je šel vprašati za številke, je gotovo zadel terno.

To zvedo trije študenti. Napravijo se k njemu. Po visokih stopnicah stopicajo v njegovo celico.

Kapucin je kaj neprijetno sprejme, bil je namreč slabe volje.

Študenti ga ponižno prosijo, bi da jim povedal številke.

»Spoberite se,« pravi jezo kapucinar, »sicer vas bacnem, da zletite iz prve stopnice na srednjo in iz srednje na zadnjo!«

Žalostni gredo študenti domu. Toda najmlajšemu izmed njih nočejo iti kapucineve besede iz glave.

»Iz prve na srednjo iz srednje na zadnjo«, si misli, »kakaj ne iz prve na zadnjo? Kdo bi nas pa vstavil na srednjo? Hm, stvar je vredna, da se premisli!«

Kmalu se mu zasvetli v glavi rešilna misel. Radosten leti nazaj v kloster, prešteje stopnice in začne nekaj številiti:

Rezultat je bil sledeči:

Vseh stopnic je bilo 36. Od prve... to bi bila številka 1, — na srednjo... do tam jih je naštel 17, — torej druga številka 17 — na zadnjo... tretja številka 36!

1, 17, 36! Ako ne bi bil na posvečenem mestu, zavriskal bi dijak, da bi se kloster podrl.

Z velikim trdom spravijo tri študenti nekaj denarja in ga nesó na loterijo,

Teden dni kasneje je bil za študente najlepši dan življenja. Zadeli so terno in vsaki izmed njih je imel nekaj stotakov v žepu.

Kaj ne dragi bravec ali bralec da zmajaš z glavo, ko si to prečital? No, ako ti povem, da sem jaz sam med tistimi srečnimi študenti, potem mi bodeš menda verjel!

Kdor pa je vkljub vsemu temu Tomaž, to bo moral plačati »Brivec« 10 K globe!

Rajtguzen.

Ciklus II.

Jaz venčik bi pesnj rad tebi poklonil, da umnost bi tvojo naš svet le spoznal, a škoda, moj pegaz preveč bi se sklonil par vrst pa ti bodem vsejedno podal.

Eksamen ti jel je po glavi rojiti, ker bi pred pustom se ženil naš »fant«; načelstvo še treba je zdaj pridobiti, potem pa izpit se napravi brilant.

Res, vzel si peresce v ozeblo ročico, zasluge načeljstva jel si hvaliti, in tu se je tepla laž s sveto resnico, poštene ljudi hotel si sramiti.

Ej, kmalu pogina trobenta bi pela tebi moj narod, ko tvojih sinov majka slovanska bi mnogo imela, ki bi se takole pospeli na krov.

Brez hude težave izpiti si položil, uradnikom pravim prištevam si že, a pisma za »Laibach« gredo v Palestino ker so pri uradih učeni možje.

Vulpich.

Medved

Nekaj mesecev je od tega, kar je delal »Brivec« »reklamo« za nekega »medveda« v Morelijevi ulici v Gorici, menda v narodni (?) tiskarni.

Po nesreči je prišla tista številka »Brivec« v roke nekemu menažaristu, kateri je tiste dni v Gorici kazal za denar razne osmatine.

Možu je nekaj daj prejerl medved in morate si misliti, kako veliko je bilo njego veselje, ko je zvedel, da se tu in tu prodaja medved, i še celo mlad in po ceni!

Ves vesel jo vdari proti Morelijevi ulici. Pogumno stopi v naznanjeno hišo. Znano »petokolo« (vrednik stavec) ga vpraša kaj želi:

Menažerist ponižno izrazi željo, da bi rad videl tistega »medveda«. Toda skupil jo je mož. »Peto kolo« se z vso močjo zadene vanj, zgrabi ga za tilnik in porine na cesto. Še zreča zanj, da ni bilo takrat v tiskarni slavnega »Klobasarja«...

»Saperlot«, si misli menažerist, »Ka se jim je zmešalo, ka li? Kreuzschwehweh not! Človek jim hoče napraviti dobroto, pa ga tako baenejo skozi duri! No, naj ga le imajo tistega medveda, saj že tako ne more biti mnogo vreden.«

In ni se motil! Tisti medved zdaj nevarno boleha in le draga »medežija« ga vzdržuje pokonei. (Roka se mi trese in sree mi poskakuje od ž.losti, ko to pišem.) Krajnski profeta (prerok) mu prerokuje v nekem listu, če se ne motim v »Slovenci«, da bode k malu erknil...

»Brivec«! Kaj stojiš in gle-laš? Hitro iznajdi kako mazilo, da se tega medveda namaže, da bode vbogo živinče čim preje rešeno muk in težav.

Ako to storiš, bo hitro zaslovelo tvoje ime po vesoljnem svetu, pacijenti bodo prihajali od vseh strani k tebi in jaz biti, čeravno nisem poet, zakrožil odo, odo da bi bilo groza.

Uganka.

Juri: Ali znaš, zakaj je dal okrajni šolski svet Sežanski kraškemu dimnikarju nemške bukvice, v kateri učitelji z podpisom in datumom potrjuje dimnikarju, kedaj je šolske peči in dimnike počistil in koliko jih je počistil?

Marko: To je storil zaradi tega, ker je kraški dimnikar trd Nemec tam gori iz nemškega »rajha« in ker je Sežana glavni kraj neke nemške pokrajine, ki se imenuje »Karstland« in ker so vsi udi sežanskega okrajnega šolskega sveta trdi Nemci »Hajlovci« ter je je predsednik okrajnega šolskega sveta rojen tam gori v neki vasi blizu Berolina in je on zbog tega patentiran »Bismarkovec«.

Juri: Ti presneta butica, dobro si zadel. Kdo bi bil mislil, da si tako »fine« glave.

Marko: No, kaj si pa mislil, da sem že tako »z glavo nazaj«.

Juri: Kaj pa naj ukrenemo s temi »Tev-toni« in »Urgermani«?

Marko: Izvoči jih »Briveu«. On naj pride v glavno mesto »Karstlanda« in naj dotične gospode z najfinejšo »žajfo« »ožajfa« in z najostrejšo britvijo obrije.

Juri: Se zgodi.

Odkrita beseda o naših šolskih veselica v Trstu.

Meseca svečana priredila je deška in dekliška šola svojo letno veselico.

V čitalnici smo videli dečke, poslušali njih petje, deklamacije in igro. Veselica je menda ugajala občinstvu, saj je bilo vse naravno iz življenja posneto. — Deška otroška veselica ni stala niti krone, a čistega bilo je menda nad 120 kron.

Dekliška veselica vršila se je dva dni pozneje v »sijajnih prostorih divnih sokoličev«. Naše častite šolske sestre so priredile veliko predstavo s petjem. Na sokolovem odru so se šetale kraljice, kneginje in druge dvorne dame: vse v baržunu, v zlatu in srebru. — Kakšen kontrast z uborno deško predstavo. — In vendar sta oba zavoda pod isto streho. — Ustoppine se je nabrala lepa svota, ker je bila veselica dobro obiskovana. — Vendar čujemo da ne bodo stroški pokriti. Čemu ta potrata? Ali je bilo sploh treba zlate franže za otroške igre, naročati celo na Dunaju, — ker v Trstu ni enakih. —

Mar so se deklice v teh dvorskih haljah uče varčnosti. — Ne in zopet ne, meni ne ugaja ta samostanska aristokracija. Za naše delavske deklice zahtevamo času in razmeram pripravnih iger, in ne srednjeveških dvorskih predstav, ki nimajo nikake vzgojevalne vrednosti.

Naši štariši morda radi vidijo svoje otroke v »žametu« vsaj na odru, atega ni bilo do zdaj na našem zavodu. — Gospod Stemberger pravi, da ženske niso varčne in gospod ima prav. —

Zdaj porečejo »Brivec« je nasprotnik šolskih sester, zato pa kritizira njih delovanje. »Briveu« ni nikakor mar, kar o njem misli »Kedo«, on hoče se svojo opazko le koristiti in ne škodovati zavodu. Skratka: dekliška predstava je sama na sebi pretežavna; treba je najmanj šest mesecev dresiranja (saj deklice niso govorile, so pele), drugič predstava, kakor taka ni za otroke ampak za odraslene. — Tretjič pa moram reči; da se »Brivec« nikakor ne more sprijazniti z enakimi dvorskimi predstavami — kjer dekleta na smrt obsojajo.

Dopisi.

Od nekod. V zadnjem Briveu se drznili naslikati v svoji »grozni nevednosti« orožnika brez pikelhavbe. To vam vračunim jaz v velik greh. Kajti ali ne veste da bodo edino ti »lonci« zmehčali Slovence in jih privedli do prave sreče in blagostanja. Prej sem se jaz vedno bal da se ne bi kakšni: Slovenci pogermanili ali se odtujili milemu materinemu jeziku. A od kar vidim te čake na orožniških glavah sem čisto brez skrbij da se kaj takega ne bode zgodilo. Nasprotno! Ti svetli lonci nam pričajo, da nam je sedaj zasijalo solnce prave omike in sreče(!?) In da je sedaj napočila za Slovence doba zveličanja.

Toraj gospod urednik, ako hočemo sploh biti zveličani, slikajte orožnike le s pikelhavbami. in še s frankfurtarcami če vam drago. Če mi ne bodete zamerili Vam bom ob priliki še sporočal kaj mi ne ugaja v Vašem listu.

Da ste mi zdravi

Vaš udani.

Fr.

Dopis iz dežele. Nekega dne jo mahnem naprej do Bazovice, ko pa vidim da se ni bati grdega vremena, sem si mislil lahko danes še dalje potujem.

Ko se napotim na reško cesto me doteče nekdo z vozom, vidim da sam na vozu sedi, ga poprosim da tudi mene seboj vzame, za primerno plačo. Mož pa koj priklama z glavo, ter mi veli vvesti. Poti se razgovarjava o teh in onih rečeh. Ko dospeva do nekega vrha, se nam razlije pogled na »Hauptstadt fon Brkini« t. j. Kozina. Voznik mi je še pred povedal, da na Kozini obrne voz na Klanec. Sedaj dospeva tja: jaz stopim z voza, on pa obrne na desno. Kotakam dalje, vidim na tej i oni strani gostilno jaz pa uže pri dobrem apetitu, stopim v gostilno, k Šiškovič-u. Tam pri neki mizi so sedeli neki železničarji, ter so jo rezali: »Haite niks, morgen jo, über morgen colen to« sedaj sem si mislil, da sem v Berolino, ne pa v Brkinih. Počakam dalje za vidit kaj bo. Na nagloma prinese nekdo na sredo sobe lak okroglo mizo ter veli: »Posluh«! Za njim pa se prikaže možakar stopi na ono mizo ter začne svojo govoranco. Da ne bom cele pridige popisaval, ker jo tudi na pamet vso nevem, naj bo samo to: Dragi moji je govoril naš pridgar, Kozino se bo razširila in sčasoma bo enako lepemu mestu. Prizadevajmo zakliče, da bodo v Šklednju prekopali, in da bo voda gori po Botaču pritekla, ter bi parniki kar na

Kozino blago privažali. Po letu pri veliki vročini, nadljuje naš junak, pride na Kozino veliko gospode, in želi pri nas prebivati, pa ker pridejo skoraj vsi taki, ki nimajo ure, sklenimo ter kupimo mali top (kanon), kateri bo opoldan zagrmel, tako bi tudi naša gospoda vsaj vedela kdaj je poldan, da ne bi več pošiljala povpraševat svojih otrok v Klanec in Drago, če je od zvonil poldan, da bomo kosilo napravili, drugače ostane tudi naša gospoda brez kosila. Veliko je bilo še drugih predlogov a zapomnil sem si samo te. Kadar se pa bo vse to zgodilo, kar je naš [govornear predlagal vedite da gospod je blizu. Dobro je če človek kaj skusi, da se sam prepriča kako je v tem ali onem kraju, da ve kako ljudje žive. Vsekako pa take kakor sem jih slišal in videl v Kozini je najbolje da v vreče nadevajo in v livarno »Kreinische Industrie Gesellschaft« v Skedenj pošljejo, ki se jim bodo gotovo po parniku čez Botač nazaj vračale.

„Scalambrin“.

Iz Kozjega. Dolgo je že, od kar si se pri nas mudil z raznimi burkami. Ker so pa nam jako ugajale tvoje šale nam že postaja dolgi čas po tebi. Ker te pa že vsakteri izmed nas razum kosmatink želi, te prosimo pridi brž, ko ti bo mogoče. Naše kosmatinke par klepetulj je že tako zaraščenih, da se ji: kar pri belem drevu že pujski plašijo.

Veš dragi, eno hopso ti pa najbolj priporočamo. Ah ta hopsa ti je vsiknjena sinjorina, zvelikim mešičkom in dolgim ježičkom, ko je pred par leti primazala k nam zaključkom na hrbetu. Veš na novega leta zvečer je ta hanba priracala v bližno gostilno, vsa v eni sapi pridrvi noter, poliska svojimi rudčimi očmi sem in tja, ko pa vidi mnogo znanih gostov pred saboj, ki so se živahno razgovarjali pri polnih čašah rujnega vina, da so se ji kar sline cedile, pokliče pa stari navadi za en groš »heroža« in za tri krajezarje mrzleda fižola. Dolgo je sedela tam v kotu in na vse kriplje se pretegala in kašljutala, si mislila češ, bo ja kateri pogledal sem in mi ponudil čašico sladkega..., ki je tako dober.

Al zaman je pričakovala. Na vso jezo jo pobriše domu s polno malho laži, ki jih zdaj nosi od hiše do hiše. Oj Lonka če neznaš resnice govoriti, laži tudi ni treba okolu trositi. Drugače, v prvi priliki ko bode — pasja kontumacija dobiš tudi ti »maulk orbe« saj ga pri Sv. Petru že imajo, bojda pride kmalu tudi v Kozje.

S Pušne pri Ročinju. Oče je omožil svojo hčer. Kakor vsak oče je skrbel tudi on za svojega otroka in menda tudi za svoj žep. Dogovorili so se, da dobi nevesta v slučaju nagle smrti moževe od enega dela 3 četrtinke celega premoženja. Napravili so pisanje, in vsi so bili zadovoljni. A glej spaka! Ko je ženim med potoma pisanje še enkrat prečital, imel je pred seboj črno na belem, da vdobi njegova žena po njegovi smrti 3 četrtinke vsega premoženja. Mladi ženin pa ne bodi len, prodal je vse skupaj in prekrižal take vse znane in neznanne račune moža, ki se je hotel vriniti v tuje premoženje kakor krepelj v kožo. Plačilo za to mu je, da mu je hči zdaj slabša kakor vsaka dekla. Ljudski glas govori pa še marsikaj.

Iz Konjic na Štajerskem. Potrebno je da tudi v naše slovenske Konjice Ti, dragi brivec vendar enkrat prideš, ter nekatere konjiške zaspance vzbudiš in obriješ, kakor gre. Dela bode obilo! O tem obširneje prihodnjič! Za sedaj le vprašamo; kako vspeva konjiška Čitalnica? — in kaj je s konjiškim pevskim društvom? —

Radovednež.

Soštanj. V Album volileem za okrajni zastop.

Nekdaj je Šoštanj bil gaj slavnih pevcev, Pesme slovenske odmeval je glas. Zdaj pa so čudne privandrale kavke, Druž'ga ne znajo kot kavkati: Hauke Ni-li mož vrlih, Slovencev plemena? Da si izbirate nemškega Pema!

Od stopinje do stopinje.

Pred dobrimi desetimi leti naselil se je v sv. Ivanu pošten, slovenski čevljar. Dal si je napraviti lep slovanski napis:

I V A N B A T
čevljar

Čez par let se je mož prelevil iz Slovence v Laha ter premenil napis:

I V A N B A T
cazolaio

A ker mu tudi v laškem taboru ni bilo dobro, je vstopil v stranko socialistov in da se pokaže pravega tržškega socialista, je prenovil svoj napis:

GIOVANNI BATT
cazolaio

Nekateri trde, da je to v principu tržiškega socializma, da obračajo svojo narodnost po večini, kajti vsaki drugi napis bi bil po menenju g. E. izzivanje, kajti Slovenci (trdi g. K.) nimajo ničesar dru-

zega, nego izzivati; drugi da pravijo, da je mož zato napisal zdaj ime Batt s »tt«, da že vsakdo od daleč vidi, da je to pravi praveati »Btt«.

Opazovalec.

Slabi časi.

Prebito žaltava je zdaj, nikjer nič denarja. Včasih se mi je vsaj sanjalo, da sem ga kaj imel, zdaj se mi pa le zmeraj o prazni mošnji sanja. Daleč smo prišli res!

Suhovič.

Velika pravičnost.

Neki plemenski doktor-profesor v Ljubljani je rekel: »Bogatim se že »šenka« dober red v spričevalu, revni si ga pa morajo zaslužiti«. Mislil si je pa še zraven sinom matere Germanije se spregleda skozi deset prstov, Slovence pa dajmo zatirati. Po tem se tudi ravna. Mislimo, da ime tega plemenjaka ni tako neznano. Prihodnjič več!

Štempihar.

Šopek

pregovorov, izrekov, prislovic in prilik.

Kolikor stopica bliže,
Slaje prilizun se bliže.

Učen in moder se zdi,
Bolhe skakat uči.

Prijatelja stara kosmatih ušes,
Za drobne koščice začela hud ples.

Povablja lisico,
Da sodi pravico.

Mož ne biva v pravem čišli,
Če preveč pogreva misli.

Boljši sin kot oče;
To se rado hoče.

Črnigoj, sluga moj!
V petek boš jedel loj.

Človek čuden — kaj se hoče:
V »pratiki« boji se toče.

Črke lepe,
Misli slepe...

Listnica uredništva.

»Popotnik« iz K. Vaš dopis odstopimo »Edinosti, ako želite? — Brez podpisa ne sprejemamo dopisov. — Pozdrav! G. Radovednež — velja. Vašo ponudbo sprejmemo s hvaležnostjo. Na zdar! Prosimo one gospode dopisovalce katerim nismo mogli takrat ustreči da potrepe.

D. Zadnik - Trst

Via Nuova št. 28

Trgovina z najboljšim manufakturnim blagom. Udobiva se najboljša Kotonina bela in rujava za razno možko in žensko perilo. Moderci najnovejšega kroja.

Forštanji v najnovejšem risanju. Pleti (šjali) v raznih modernih barvah. Udobivajo se žepniki in raznovrstna drobnarija spadajoča v krojaško stroko.

Ovratniki in ovratnice nove mode.

Izdelujejo se moške obleke po meri.

Uzorci na deželo se pošiljajo zastonj in blago poštnine prosto.

Za mnogobrojen obisk priporoča se udano

D. Zadnik

Ulica Nuova šte. 28.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v poslopiju okrož. sodišča. Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurško opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

Čemu v Ameriko

ko si doma lahko denarja zasluži, kdor zna brati in pisati in mu je resna volja truditi se. Vprašanja v tej zadevi pošiljajo naj se v zaprtik pismih z napisom: »Ne v Ameriko!« poste restante v Ljubljano.

I. VICIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vicič, krojač.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovansko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. **morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.**

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Na korist
dijaške
ustanove

VABILO

na

BRIVČEV VEČER

v nedeljo 11. svečana 1900

v ulici Kjoza št. 5. (Salon Tersicore).

Vstopnina za osebo ena krona.

Vstop imajo le pametni ljudje. — Maske in drugi burkeži imajo — prost vstop, ako položijo eno krono kot kaccijo.

Brivčev večer je domača zabava.

Vspored:

Večer prične ob 8. $\frac{1}{2}$ uri s plesom in konča s plesom ob 3. uri zjutraj.

1. Ob 10. uri bode sprejem južno afrikanske bande iz burškega bojišča; ako ne zakasni ali na potovanju ne utone.

2. Strašno smešen dvoboj med Bureem in Angležem, ki skoro gotovo konča z bombardiranjem zadnjega.

Šaljivi prizori ad libitum.

V polnoči: večerja, zajutrek in kosilo ob enem.

„Brivčevo prerokovanje“ o novem stoletju.

Šaljiva pošta ponese pozdrave in dovtype na vse dele sveta.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gostilna Fran Potočnik

ulica Irene št. 1. - TRST - ulica Irene št. 1.

Toči pravo domače **istrijansko, dal-matinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko** vedno zveže pivo. Gosta se vsak čas po-streže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno in zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča **ure, zlatanino, kolesa, ši-valne stroje.** Najnižje cene. — Najfinejša **Štiria kolesa** in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“

Leposlovni list za ženske iz-haja v Trstu dvakrat v me-secu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne po-dučne nasvete za matere in hčér-ke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravišтво „Slovenke“ — Trst.

OOOOOOOOOOOOOOOO

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9. (Nad 30 let stara firma).

Razpošilja **razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine** in kolonijalno blago. Pošilja se na **debelo in drobno.**

Pošiljatve samo na **povzetjč,** posode ostanejo na račun firme odjemalca pa po-godbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od **28 nvč., do 72 nvč.**

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Gua-temale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in urad-nikom.

udani

Novak Miha.**Prva slovenska trgovina z želežjem****Konjedic & Zajec**

v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše **šta-jersko železo, železne, cinkaste, pocinjene** in medene ploščene, razna orodja, šte-dilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohištva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.

Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne ulege in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu nobe-a denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj; obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893	38.245.13
"	1894	49.741.66
"	1895	88.644.52
"	1896	125.448.27
"	1897	164.907.79
"	1898	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu običinstvu bogato založeno **pekarijo.** — Po-streže vsaki čas s zvežim kruhom: **proda-jalce, krčmarje in odjemalce na debelo** s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se **vseh vrst moke** — domače pečivo — sladkarije in **pristno domače maslo.** — Sprejema v peko domači kruh; vse po **nizkih cenah.** Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perharc,
lastnik.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 je izšel.

Koledar se prodaja po knji-garnah in tobakarnah v Trstu, Gorici, Celju, Kranju, Ljubljani in na postajah južne železnice.

Cena 30 nov. (60 h. po pošti 35 nč. 70 h.)